

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΓΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΛΗΘ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες και δεύτερον ὥραιον μυθιστόρημα, τὴν

ΔΙΝΟΡΑΝ

τοῦ παρισινοῦ μυθιστοριογράφου **Ἰουλίου Κλαρετῆ**, δημοσιευομένην τώρα διὰ τοῦ Φιγαρώ.

Εἶναι κοινωνικὴ ὑπόθεσις, ἀνάλογος πρὸς τινὰ σκανδαλώδη δίκην διεξαχθεῖσαν ἐρήμην πρὸ μηνὸς ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖω.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς πρίγκιπος ἀπατήσαντος κόρην ἐνὸς μυθιστοριογράφου και τὰ λοιπά.

Θὰ εὐχαριστηθῆτε ὅλοι και ὅλαι, εἴμεθα βεβαίωτατοι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Μεταξὺ Ράλλη και Τρικούπη, πρωθυπουργοῦ και ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, μαίνεται ἀπὸ τινος δεινὸς ἐμφύλιος πόλεμος. Πρέσβυς δὲ μεταξὺ ἀμφοτέρων μεσολαβεῖ ὁ βουλευτὴς Μεγάρων κ. Δραγοῦμης, ἐπιστήθιος μὲν φίλος τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς, μακρυνὸς δὲ συγγενὴς τοῦ κυρίου προέδρου. Τίς τ' ἀρ' σφῶε θεῶν ἐριδι ξενέηκε μάχεσθαι ; Ἀμφότεροι διαμαρτύρονται ὅτι δὲν εἶναι διὰ ταπεινά προσωπικά. Καὶ ὅμως τὰ διαβολεμένα προίτωπικά εἶναι δραστηκώτερα ὄλων τῶν γενικῶν τῆς γραμματικῆς τοῦ Παπασλιώτη. Ὁ πόλεμος φαίνεται κηρυχθεὶς τὴν παραμονὴν ἢ τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας. Τί ὄργουσοῦζι, δεῖ αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι ! Ἐμάτιαξαν τὸ ἀγγελοκάρωτον ὑπουργεῖον τοῦ κ. Τρικούπη και ἰδοὺ αὐτῶν φευγόντων, φεύγει μὲν ὁ κ. Καλλιγᾶς μὴ ἐννοῶν αὐτὸς ἐνόσφει εἶναι εἰς τὴν Τράπεζαν, νὰ ἀρθῆ ἢ παχυτέρα βους τῆς Τραπεζῆς, ἢ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορίᾳ ἀπειλεῖ δὲ νὰ φύγῃ ὁ κ. Ράλλης, ὁ δεσμὸς τοῦ κόμματος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βουλευτι-

κοῦ συνδυασμοῦ Ἀττικῆς, ὁ νύχι και κρέας ὦν μὲ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Βαλαωρίτην, ἄλλον αὐτὸν ἀρχηγίσκον, ὁ μόνος, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει τὴν τέχνην και τὴν ὑπόληψιν νὰ ἐξοικονομῇ τοὺς βουλευτάς, τοῦθ' ὅπερ ἀξίζει τὴν ἀληθινὴν προεδρείαν ἐν παντὶ κόμματι. Θέλουσι νὰ εἴπωσι τινὲς ὅτι ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας ἐκνήρυχθη ὁ ἐμφύλιος, ἀλλὰ και ὅτι ἡ γενικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι τῆς Βουλγαρίας ἐχρησίμευσεν τὸ αἶτιον τῆς διενέξεως ἐφ' ᾧ λέγεται πετάξας ὁ θυμοειδὴς Ράλλης και τὸ προσεχθὲν αὐτῷ βουλγαρικὸν παράσημον ὁ μόνον δὲ τούτο, ἀλλ' ἐπρόκειτο κατὰ πρότασιν τοῦ κ. Προέδρου νὰ προχειρισθῆ και ἀνώτερος Ταξίαρχος, ὅτε ἐκεῖνος ἐχειροτονήθη Μεγαλόσταυρος, σφραγίσας οὕτω τὰς πρὸς τὸ ἔθνος ὑπηρεσίας του και μὴ ἔχων τίποτε ἄλλο νὰ συντελέσῃ, ἀφοῦ ὠδήγησε πλέον τὸν Γεώργιον τροπαιοῦχον εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐκτὸς ἐὰν θὰ εἰσαγάγῃ τὸν νεωτερισμὸν νὰ ὀνομάζῃται κανεὶς his Μεγαλόσταυρος ὁ κ. Ράλλης ὅμως ἤρηθη τὸ παράσημον εἰπὼν ὅτι δὲν ἔχει προσφέρει ὑπηρεσίας τοιαύτας ὥστε νὰ φανῆ ἀντάξιός αὐτοῦ. Τὰ ἀστυνομικὰ οὐχ ἤττον φαίνεται ὅτι τοὺς διήρσαν ὁ κ. Κοσπονάκος δὲν ἐράνη ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ράλλη, ἀλλὰ και διὰ τὴν διαδοχὴν αὐτοῦ ὁ μὲν κ. Πρόεδρος ὑποστηρίζει τὸν λοχαγὸν κ. Ἀξελόν, ὁ δὲ κ. Ράλλης ἀντιτείνει. Εἰς τὴν γενομένην δοξολογίαν διὰ τὴν ἀνακήρυσιν τῆς Ρουμουνίας εἰς βασιλείον ἐπέδειξαν οἱ δύο προσφιλεῖς ἐχθροὶ τὸ κἀκίωμά των ὅλων διόλου μωρακίσιᾳ ἐχωρίζοντο δι' ἐνὸς μιλίου ἀμφότεροι και οὔτε προσέβλεπεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ τώρα τί μέλλει γενέσθαι ; Θὰ παίξῃ πρόσωπον Ἀθηναῖς ὁ κύριος Δραγοῦμης ; Θὰ κσπῆ τὸ σχοινί ; Τούτο θέλει φανῆ και λίαν προσεχῶς, διότι ἐπὶ τέλους δὲν μπορεί νὰ διαρκέσῃ και πολὺν χρόνον ἡ τοιαύτη ρῆξις, παραλύουσα τὴν ἐνότητά τῆς κυβερνήσεως και δυναμένη νὰ ἔχῃ και δεινότερα ἐπακόλουθα. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἀποχωροῦντος τοῦ κ. Ράλλη ἀνοίγεται φροβερὸν χάσμα εἰς τὴν τρικουπικὴν φάλαγγα συγχρόνως ὅμως καθίσταται μᾶλλον δισπύλουτον και τὸ κυβερνητικὸν ζήτημα ἴσως δὲ ἴσως ὁ κακὸς δαίμων τῆς Ἑλλάδος ὠθήσῃ αὐτὴν ὥστε εἰς τὰς παραμονὰς νέας ἀνατολικῆς κρίσεως ὡς εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου περιορισθῆ αὕτη παριστάνουσα τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον δεήσῃ δὲ πάλιν νέα παρεμβασίς τῶν ἀπὸ μηχανῆς θεῶν ἀγαπήτων κυρίων Κρέμου και Βαμπᾶ.

Ἀπειλείται καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν παραίτησις. Δηλαδή, ἀποσύνησις τοῦ φοβεροῦ τρικουπικοῦ κόμματος, ἀπόσυσις τῆς Βουλῆς.

Ἄβριον ἔρχεται καὶ ὁ κ. Κοσσανάκος, Διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, καὶ τελειώνει καὶ αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸν ζήτημα, μετὰ τὸ ὁποῖον κινδυνεύει νὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖον.

Δάνεια ἐπὶ δανείων προπαρασκευάζονται. Ἀνοίγει πάλιν ὁ νχὸς τῆς Τύχης διὰ τοὺς ἑλθίους ὁμογενεῖς. Οὕτως ἐν τῇ συνομολογεῖσθαι εἶνε δάνειον 40 ἑκατομμυρίων διὰ τὰς ναυτικὰς προπαρασκευάς, δάνειον 50 ἑκατομμυρίων διὰ τοὺς σιδηροδρόμους, δάνειον 75 ἑκατομμυρίων διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

Συγχρόνως ἐν τῇ τελειοῦσθαι εἶνε καὶ τὸ Μέγα Δάνειον τῶν 500 ἑκατομμυρίων πρὸς μετατροπὴν τῶν παλαιῶν δανείων.

Αὐτὰ ὅλα φοβήθησις ὁ κ. Καλλιγᾶς, τῶκοιφε λάσπη, ἀλλ' ὁ σιδηροῦς Τρικούπη; ἀντέχει.

Σήμερον ἡ αὔριον ἐκδίδεται τὸ βούλευμα τῶν συλληφθέντων ληστῶν τοῦ Χασανίου δι' οὗ παραπέμπονται ἅπαντες καὶ ὁ ἐπιστάτης τῆς ληστευθείσης κυρίας Ζωγράφου, μετὰ ὅλας τὰς συμπαθείας ὧν ἀπολαύει οὗτος παρά τε τῇ Κυρίᾳ καὶ τῇ υἱῷ αὐτῆς. Θὰ καταβληθῇ δὲ ἐνέργεια ὅπως δικασθῶσι κατὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον τοῦ κακουργοδικείου λήγουσαν περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου. Ἐπαινοῦμεν πολὺ τὴν δραστηριότητα αὐτὴν τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, διότι τοιαῦται πράξεις πρέπει νὰ κτυπῶνται κατακέφαλα.

Τοῦ τμηματάρχου ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Μηχανικοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου μεταβαίνοντος μετὰ ἀποστολὴν εἰς Γαλλίαν, ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν προσωρινῶς ὁ Ταγματάρχης κ. Θεμ. Σαχτούρης.

Τί περίεργον ! ὁ φόβερὸς ἦρὸς τοῦ Στεφάνου Ξένου πρίγκηψ Κορτσακῶφ δὲν εἶνε ἐκεῖνος; ὃν ὑπέθετεν ὁ συγγραφεὺς τῆς *Ἡρώδος*, ἀλλ' ἄλλος τις, ἰσάμιλλος ἴσως πρὸς ἐκεῖνον. Ἐκεῖνος, δι' ὃν ἔγραψε τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ, ζῆ, ἀγνοούμενος μὲν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ ζῶν ὥστε φαντασθῆτε τί σύγχιαις; μέχρι μὲν τινος ὁ πρίγκηψ Κορτσακῶφ τῶν *Νέων Ἰδεῶν*, ὁ Οὐίλλιαμ τοῦ Ξενοδόχειου τῶν *Ξένων*, μετὰ τὸ ἀραπάκι του, ὁ μεγαλέμπορος καὶ δημοσιογράφος τῆς Κύπρου, ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς ὠραίας Ἑλένης καὶ τῶν χρημάτων της ἦτο ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔπαυε τοῦ νὰ ἦν ἐκεῖνος, ἀμα ὁ κ. Ξένος, μετεβάπτισε τὸν Οὐίλλιαμ Λεοναρδῆ καὶ τὸν μετέφερε καὶ τὸν ἐσκότωνεν εἰς τοῦ Κόκλα.

Διότι ἔρευνα ἐγένετο δευτέρα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πρίγκηπος Κορτσακῶφ—τὴν πρώτην, ὡς ἐνθυμούμεθα, τὴν ἔκαμεν ὁ κ. Ξένος—ὑπὸ τοῦ κ. Σκουλοῦδη καὶ Ἀγᾶ βέη, ὅστις εἶχε βουλώσει τρεῖς ὀδόντας τοῦ πρίγκηπος Κορτσακῶφ. Ἐὰν εὐρίσκοντο λοιπὸν οἱ ὀδόντες βουλωμένοι καὶ βουλωμένοι ὑπὸ τοῦ Ἀγᾶ βέη, διότι εἶχε ἰδιαιτερον γνῶρισμα, τὸ σημάδι ἦτο ἀλάνθαστον καὶ τὸ πτώμα ἦτο τοῦ πρίγκηπος Κορτσακῶφ. Ἀλλ' ἐὰν δὲν εὐρίσκοντο, κύριε Ξένος; Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο, ἡ ὀδοντοστοιχία τοῦ πτώματος εὐρέθη πλήρης καὶ ἀκεραία. Μετὰ χαρᾶς δὲ ἠδυνήθησαν ὁ κ. Σκουλοῦδης καὶ Ἀγᾶ βέη, οἵτινες παρεκλήθησαν εἰς τοῦτο, νὰ τηλεγραφήσουν εἰς τὴν ἐντιμοτάτην οἰκογένειαν Ζ. ὅτι ὁ μεγαλοφυῆς υἱὸς των δὲν ἦτο ὁ ἐν Κόκλα τουφεκισθείς.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 477)

— Λοιπὸν, ἐὰν ἀγνοῆτε αὐτὸ ἀκόμη, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ Λυκογιάννης ψευδῶς καταγγελλεῖς συνελήφθη ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ ἤχθη εἰς τὴν εἰρκτὴν.

— Ἐγνώριζον τοῦτο, Ἐρριέττη, τὸ ἐγνώριζον.

— Ἄ ! τὸ ἐγνοοῦτε ! . . . Καὶ σήμερον ἤλθετε εἰς Βωκὸν εὐθυμος, μετὰ ἑλαφρὰν καρδίαν . . . Ὁ Ραοὺλ Δεσιμαῖζ δὲν ἔχει λοιπὸν οὔτε συνείδησιν, οὔτε τιμὴν, οὔτε καρδίαν ! . . . Τὸ ἐγνοοῦτε ! . . .

Καὶ δὲν ἠσχύνθητε ἐμφανιζόμενος ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἐν ἧ κατὰ πᾶν ἡμῶν βῆμα θέλετε ἀκούει : Ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἓνας ἄθλιος ! Ὁ Λυκογιάννης εἶναι δολοφόνος ! . . . Διότι ταχέως ἐλησημονήθη τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἐπραξε, καὶ δὲν βλέπουν ἐν αὐτῷ ἢ ἐν εἶδος κτήνους, ἱκανὸν νὰ διαπράξῃ ὅλα τὰ ἐγκλήματα.

— Ἐρριέττη, ἀδελφὴ μου, οἰκτεῖρω πικρῶς τὴν παραφορὰν μου, σᾶς δοκίζομαι !

— Ἄ ! ἀποκαλεῖτε ἀπλῶς τοῦτο παραφορὰν ! Ἀλλ' ἀδιάφορον ! Οἰκτεῖρατε . . . Ἐπάρχει μεγάλη ἀπόστασις μετὰ τούτου καὶ τῆς μετανοίας. Δυστυχῶς ἐγίνατε αἴτιος ἀνεπανορθώτου κακοῦ . . . Τέλος ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἐν τῇ φυλακῇ· τί θὰ πράξητε ;

— Τί νὰ πράξω ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ, ἀλλὰ, ἐψιθύρισεν.

— Ἀπαντήσατε λοιπὸν.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω ; Τί θέλετε νὰ πράξω ;

— Ἄ, ναί, εἶναι ἀληθές, οὐδὲν δύνασθε νὰ πράξητε, εἶπε μετὰ πικρίας ἡ νεῖσις.

Ὁ Ραοὺλ ἀνέλαθεν ὀλίγον θάρρος.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω νὰ κράξω, εἶπε, πανταχού : Ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἄθλιος, ὁ ἔνοχος εἶμαι ἐγὼ καὶ νὰ σπεύσω μετὰ ταῦτα νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του ἐν τῇ εἰρκτῇ τοῦ Ἐπινάλ.

— Καὶ ἐν τούτοις τὸ καθῆκον αὐτὸ σᾶς διατάττει, ὑπέλαβεν ἡ Ἐρριέττη, διότι ἀνὴρ ἐντιμὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταδικασθῇ εἰς ἄθλιος. Ἀλλ' ὑπάρχει ἡ βαρὴν Δεσιμαῖζ . . . Οὐδὲν δύνασθε νὰ πράξητε, οὐδέν. Ἐὰν ἡ δυστυχὴς μου μὴ

Ίδου και ἐν ἀνεξήγητον :

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Κορίνθου εἰς τὸν «Ἀνατολικὸν Ἀγγε-
λιαφόρον» Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ἐκ Παρισίων ἀφικόμενοι
οἱ κύριοι Μωγκέν και Μπουμπαιν ἀρχιμηχανικοὶ τῆς Τουρῆς
τοῦ Ἰσθμοῦ διέταξαν νὰ σταματήσουν αἱ ἐργασίαι.

Τί συμβαίνει ;

Τρεῖς προκλήσεις μονομαχίας ἔλαβεν ὁ συνάδελφος διευ-
θυντῆς τῶν «Νέων Ἰδεῶν» κ. Ἀγγελόπουλος δι' ἐν διάφο-
ρον τῆς ἐφημερίδος του, δι' οὐ ἐσχολιάζε μίαν γαλλικὴν ἐπι-
στολὴν περὶ ἐνὸς μονομαχικοῦ ἐπεισοδίου μεταξὺ τοῦ διευ-
θυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς καὶ τινος νέου. Καὶ εἰς τοὺς
μάρτυρας τῶν τριῶν ὁ κ. Ἀγγελόπουλος ἀπήντησεν ὅτι δὲν
ἐννοεῖ νὰ δίδῃ λόγον δι' ὅ,τι γράφεται εἰς τὸ φύλλον του
εἰμὴ εἰς τὰ Δικαστήρια.

Ἄλλος Ὁθέλλος ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁθέλλος ὄχι μὴ-
ὡς σύζυγος, ἀλλὰ καὶ ὡς χρῶμα, διότι εἶνε αἰθιώψ· ὀνομά-
ζεται Σουλεϊμάν καὶ εἶνε στρατιώτης· συνέλαβε τὴν γυναῖ-
κά του ὀμιλοῦσαν—ὄχι βέβαια ὁμηρικῶς,—μετὰ τοῦ ἐραστοῦ
τῆς καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἔκαμε τὸ στήθος τῆς κολεόν τῆς
σπάθης του. Εἶτα δὲ ὁ γενναῖος Σουλεϊμάν καὶ ὀπαδὸς τῆς
σχολῆς τοῦ «Σκότονε τὴν ἄτιμη» τοῦ Δουμά, παρεδόθη εἰς
τὸ στρατοδικεῖον.

Διὰ τοῦ σήμερον τὴν πρωτὰν ἀποπλεύσαντος ἀτμοπλοίου
τοῦ Κορινθιακοῦ κέλπου ἀνεχώρησεν εἰς Μεσολόγγιον ὁ βου-
λευτῆς Εὐρυτανίας κ. Δημ. Ι. Χατζόπουλος καὶ ἡ δεσποῖ-
νις Κασσάνδρα Ι. Χατσοπούλου.

φαίνεται, ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἡ πολιτικὴ δὲν ἀνέχεται ἀν-
θρώπους καταδεδικασμένους; ἔστω καὶ διὰ τοὺς μᾶλλον δε-
δικαιολογημένους λόγους· δι΄ ἡσυχρίζονται λόγου χάριν, ὅτι
ἡ πολιτικὴ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐξεπόμε-
πυεσεν ἡδὴ αὐτήν, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα εἰσεῖτι νὰ φθά-
σωμεν εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην πεποιθησιν, οὐχ ἦπτον
ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς καταβαλλομένας προσπάθειάς ἐκ μέ-
ρους τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐσχάτως κα-
ταδικασθέντος ἀξιωματικοῦ Μοσχολάκη, προαγόμεθα νὰ
πιστεύσωμεν, ὅτι ἐκεῖ ἀποβλέπει ἡ πολιτικὴ τῶν ἐλλήνων
πολιτευτῶν καὶ ὅτι τὴν γενικὴν ἐξαχρεώσιν θεωροῦσι τὸ
ἄκρον ἄωτον κοινωνικῆς εὐδαιμονίας. Τοιαύτην δὲ ἀθώωσιν
—μὲ μέσα—πιστεύομεν νὰ μὴν τὴν θέλῃ οὐδὲ ὁ ἴδιος κα-
ταδικασθεὶς. Ἄν ἦνε ἀθῶος, ἀ· ἀποδειχθῆ τοιοῦτος· τὰ
μιλήματα εἶνε περιττά.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Οἱ κατηγορούμενοι περὶ ὧν ἐγράφομεν ἐν τῷ χθεσινῷ φύλ-
λῳ ἐκνήρυχθησαν ἔνοχοι ἀποπειρας ἀναιρέσεως, διότι ἐκ τῆς
ὅλης σειρᾶς τῆς διαδικασίας προέκυψεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν
ἢ αὐτοὶ νὰ ἦσαν οἱ προσβαλόντες ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ὁδῷ
τὸν παθόντα. Καὶ καταδικάσθησαν εἰς φυλάκισιν 2 1/2 ἐτῶν.

Σήμερον δὲ ἀναίρεσις πάλιν ἐξεδικάζεται. Ὁ κατηγοροῦ-
μενος, συναντήσας καθ' ὁδὸν φίλον του, τὸν καλεῖ εἰς γεῦμα.

τηρ ἐπληροφορεῖτο . . . Ἄ· ἡ τρομερὰ αὐτὴ εἰδήσις θὰ τὴν
ἐφόρευεν !

— Ἄλλως, Ἐρριέττη, ὁ κ. Βιολαῖν μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ
Λυκογιάννης δὲν θὰ καταδικασθῆ.

— Καὶ τοῦτο σὰς καθησύχασε καὶ ἐπαναπαύει τὴν συ-
νεῖδήσίη σας, ἔ ; Ἄλλ' ἐγὼ σὰς λέγω : τρέμετε ! . . . Ὁ Λυ-
κογιάννης ἐν τῇ εἰρκτῇ εἶναι ἀπειλὴ διὰ ἐσᾶς.

— Δὲν θὰ ὀμιλήσῃ.

— Μὴ βαυκαλιζέσθε ὑπὸ τῆς χιμαίρας ταύτης. Ὁ Λυ-
κογιάννης θὰ μάθῃ νὰ ὀμιλῆ καὶ ν' ἀναγινώσκῃ βεβαίως μετὰ
καιρὸν· ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη θὰ ὑπομένῃ· τὰ ἔτη εἶναι τίποτε
δι' αὐτήν, διότι εἶναι αἰώνια. Καθ' ἡμέραν ὁ Λυκογιάννης
θὰ ὀμιλήσῃ, θὰ καταλάβῃ, θ' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορίαν, ἧς
εἶναι τὸ ἀντικείμενον, καὶ θὰ διαμαρτυρηθῆ περὶ τῆς ἀθώω-
τητός του, τότε θὰ εἶπῃ ὅ,τι συνέβη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς
Ἰωάννης Βαγιάν καὶ θὰ ἐξηγήσῃ τὴν πλάνην τῆς δυστυχοῦς
νεάνιδος.

Ἴσως δὲν θὰ πιστευθῆ· ἀλλ' ὑπάρχουσι δύο ἀντικείμενα,
τὰ ὁποῖα μοι ἔφερε· θὰ ζητηθῆ ἡ μαρτυρία μου καὶ δὲν θὰ
ψευσθῶ· μὴ ἀνεχομένη τὸ αἰσχος, θὰ καταγγείλω τὸν ἀδελ-
φόν μου !

Ἄφες, ἐξήτασα τὴν κατάστασιν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιφύεις.
Παραδέχομαι ὅτι θὰ κατορθώσωσι τὸν Λυκογιάννην νὰ ὀμι-
λῆ. Τί θὰ συμβῆ ; Δὲν θὰ δυνηθῆ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθώωτη-

τα αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν κρατῶσιν
ἐν τῇ φυλακῇ προανακριτικῶς, θὰ γίνῃ ἀνάγκη δίκης, κατα-
δίκης. Ὁ δὲ δυστυχῆς, ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, θέ-
λει ἀχθῆ ὡς εὐτελῆς κακοῦργος ἐνώπιον κκυουργιοδικείου ἢ
Πλημμελιοδικείου. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ, ἐάν εἶμαι ἀ-
κόμη ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἐγὼ ἢ Ἐρριέττη Δεσιμαῖζ, ἧτις
γνωρίζω ὅ,τι γνωρίζω, θὰ ἦμαι ἰκανῶς ἀθλία, ἰκανῶς ἀναν-
δρος ὥστε ν' ἀφήσω νὰ καταδικασθῆ εἰς ἀθῶος !

Ἄλλη ὑπόθεσις. Ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Λυκογιάννης μανθά-
νων νὰ ὀμιλῆ, διὰ ταύτην ἢ δι' ἐκείνην τὴν αἰτίαν δὲν θέ-
λει νὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην, δηλαδὴ νὰ γνωστοποιήσῃ
τὸν ἔνοχον, καὶ ἐμφανίζεται ἐπίσης ἐνώπιον τῶν δικαστῶν
καὶ καταδικάζεται ἐκ τῶν προτέρων. Νομίζετε ἀκόμη ὅτι θὰ
ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀφήσω τὸν Λυκογιάννην νὰ κάμῃ τὴν θυ-
σίαν ταύτην ; Πιστεύετε ὅτι καὶ ἐν τῇ μιᾷ ὡς καὶ ἐν τῇ ἄλ-
λῃ περιστάσει θ' ἀφήσω νὰ καταδικασθῆ ὁ ἀθῶος ;

Ὁ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ εἶναι ἀδελφός μου, ἀλλ' ὁ Λυκογιάν-
νης ἔσωσε τὴν ζωὴν μου ! Ἐπειτα δὲ ἔχω συνείδησιν καὶ
συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος !

Καὶ τώρα, εἶπατε, εἶπατε, δυστυχῆ, βλέπετε τὴν τρομερὰν
ἄβυσσον, ἣν ἀνοίξατε πρὸ τῶν ποδῶν σας, πρὸ ἐμοῦ !

Ὁ Ραοῦλ δὲν ἀπήντησεν, ἦτο περίτρομος καθ' ὅλα τὰ μέ-
λη καὶ ἔμενε κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, μὴ τολμῶν νὰ
ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του.

— Οὐδὲν πλέον ἔχω νὰ σὰς εἶπω, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις καὶ

Ἄλλ' ὁ οἶνος, ὁ μέλων νὰ εὐφράνη τὰς καρδίας τῶν δύο συνδαιτυμόνων, δὲν ἦτο διόλου τῆς προκοπῆς· μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ κατηγορούμενος διερχόμενος ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖον ἐξ οὗ ἐπρομηθεύθη τὸν οἶνον εἰσῆλθεν διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ παράπονά του εἰς τὸν παθόντα παντοπώλην· ἀλλ' ἐκεῖ πιάονται. Ὁ παθὼν τοῦ ἐπιτίθεται δι' ἐνὸς μπακαλάου· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν μπακαλάον διαδέχεται εἰς τὰς χεῖράς του ὡς ὄπλον ἐπιθέσεως χονδρὸν σίδερον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ὡς στυλώματα τῶν θυρῶν, καὶ ὁ κατηγορούμενος δέχεται μίαν σιδερίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἄλλην εἰς τὴν ὠμοπλάτην· ὁ κατηγορούμενος ἐξάγει ἐγχειρίδιον, εἰς οὗ τὴν θεὰν ἀπομακρύνεται ἡ παθὼν. Τρέχει κατόπιν τοῦ ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν καταφέρει διὰ τῆς μαχαίρας του πληγὴν, ὑπὸ τὸν θώρακα, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐπιφέρει θάνατον.

Οὕτω διατείνεται ἡ κατηγορία· καὶ εἰς μόνον μάρτυς ἐκ τῶν δύο τῆς κατηγορίας ἐπιβουβῆ τὰ συμπεράσματά της. Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις ὑποστηρίζει ὅτι τὸ κτύπημα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐνῶ οὗτος ἔκειτο χαμῆς ὑπὸ τὰ σιδερένια κτυπήματα τοῦ παθόντος, καὶ ἡ ζωὴ του εὐρίσκετο εἰς προφανῆ κίνδυνον. Καὶ ἐπιβεβαιῶ τὴν δοξασίαν της ὁ μόνος ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτόπτης τῆς πράξεως, ὁ σύντροφος τοῦ κατηγορουμένου, μεθ' οὗ συνεγευμάτισε. Καὶ ναὶ μὲν ζώηως ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ μάρτυρος, ἀλλὰ ζωηρότερον προμαχεῖ αὐτῆς ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κ. Παπαλεξανδρῆ.

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

Ὅπως μετὰ δεινὴν τινα νόσον ἐπιφαίνονται ἐπὶ τῆς ἐπι-

δερμίδος, πυρρά τινα ἐξανθήματα, τοῦ ἱατροῦ παρηγοροῦντος τὸν ἀσθενῆ ὅτι θὰ περάσουν κι' αὐτά, οὕτω τῆς μεγάλης, τῆς ἐνδόξου ληστείας, τῆς τυχοῦσης ἐνδόξου κενοταφίου—τοῦ Δεῖλεσι—ἀνακῦπτουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλαφρά τινα ἐξανθήματα, τὰ ὅπια κατὰ τοὺς ἱατροὺς τοῦ Κράτους, ὑπουργοὺς, ἀστυνομοὺς, Μοιράρχους, θὰ περάσουν κι' αὐτά μὲ τὸν καιρὸν, μὲ τὸ κολᾶι.

Μετὰ τὸ Δεῖλεσι, ἡ δευτέρα ληστρική περίοδος δέον νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ ὀνομασθῇ ἡ πετσωματική, λίξασα εὐτυχῶς ἅμα τῇ καταλήψει τῶν νέων ἐπαρχιῶν, παραδουθέντων ὄλων τῶν ἀνταρτοληστῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς Σούτσον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι θὰ τύχῃσι χάριτος, τώρα δὲ κεκλεισμένοι ἐν τῷ Μεδρεσέ, δικάζονται καὶ καταδικάζονται.

Τρίτη περίοδος μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ χρηματιστική. Ἐχει κάπως ἡ τρίτη αὕτη περίοδος ἐμπορικὸν χαρακτῆρα. Καὶ ὅπως τοὺς ἐν τῷ χρημαστηρίῳ μεγαλκέπτους τοὺς λέγομεν ἀπλούστατα λιστάς, οὕτω τοὺς ληστὰς τῆς τρίτης περιόδου δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμεν χρηματιστάς.

Ἐλαβε λοιπὸν τὸ πρᾶγμα καθαρῶς ἐμπορικὸν χαρακτῆρα. Ἐσχηματίζοντο ἐταιρίαι—ὡς αἱ ἄλλαι ἐταιρίαι τῶν μεγαλοσχήμεων κλεπτῶν—ἔθετον τὰς βάσεις τοῦ ἐμπορίου των, ἐπρομηθεύοντο τὰ κεφάλαιά των—κάπαι· καὶ ὄπλα—ἔλεγον· θὰ πάμεν εἰς τὰ περάλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἢ εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, θὰ κάμουμε τὴν μάζα μας, ἡ ἐταιρία θὰ διαρκέσῃ φέρ' εἰπεῖν τρεῖς μῆνας ἢ ἕξ μῆνας ἢ καὶ περισσότερον· κατόπιν θὰ γυρίσουμε, τὸ συμβόλαιόν μας θὰ θεωρηθῇ λελυμένον καὶ ἕκαστος θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον του.

Ἄνθρωποι τοιοῦτοι εἶνε γνωστοὶ εἰς τὴν ἀγοράν. Εὐτυχῶς οἱ πλείοτεροι ἢ μᾶλλον ὅλοι εἶνε ξένοι· οὐδεὶς Ἀθηνοῦτος ἐστιγματίσθη ὑπὸ τοιοῦτου ἐμπορίου.

Ὁ δεῖνα φερ' εἰπεῖν φουστανελλάς ἢ μαγκουράς περιφέ-

δὲν δύναμαι δυστυχῶς οὐδεμίαν νὰ σᾶς δώσω συμβουλὴν. Ἐν τούτοις καλῶς θὰ πράξητε, ἐὰν ἀλλάξητε βίον· γνωρίζω ἀπὸ τίνος ποῖον βίον διάγετε ἐν Παρισίοις, βίον ἀξιοθρήνητον, δι' ὃν ἐγὼ αἰσχύνομαι. Οὐδὲν πράττετε, εἰσθε ἕνας ἀργός, ἕνας ἀχρηστος· ἔσοδεύετε ἀνοήτως τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σας.

Ραοὺλ, μετανοήσατε, διορθωθῆτε, εἶνα, καιρὸς ἀκόμη, βελτιωθῆτε ἐὰν θέλητε βραδύτερον ἐκείνοι οἵτινες θὰ σᾶς κρίνωσι, νὰ φανῶσιν ἐπιεικεῖς πρὸς σᾶς.

Ἡγεῖρε βραδέως τὴν κεφαλὴν. Αἱ ἐξορκίσεις τῆς ἀδελφῆς του ζωηρὰν τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Συγγνώμην, ἀδελφὴ μου, συγγνώμην, εἶπε μὲ συντετριμμένην φωνήν· μάλιστα, ἔχετε δικαίον, εἶμαι ἕνα ἀνάξιος, ἕνας ἀθλιός! Μέχρι τοῦδε, ἀναγνωρίζω, ἠκολούθησα κακὸν δρόμον, ἀλλὰ, γνωρίζετε τοῦτο, Ἐρριέττη, ἐγκαταλείψω μόνος εἰς ἑμαυτὸν, μηδενὸς ὑπάρχοντος ἵνα κρᾶξῃ εἰς ἐμέ· Πρόσεχε! Στάσου! . . . Ἐρριέττη, μετανοῶ. . . Χάριν τῆς ἀγαθῆς μητρὸς μας, χάριν ὑμῶν θ' ἀλλάξω διαγωγὴν, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, σᾶς τὸ δοκίζομαι!

— Ὅθ' ἴδωμεν, εἶπε ξηρῶς ἡ νεάνις, νεύσασα νὰ ἀποσυρθῇ.

Ἡ Ἐρριέττη κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

ΙΣΤ'

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Ἡ ΑΔΕΛΦΗ

Ἡ ἀδελφὴ ἐξῆσκει τῷ ὄντι σωτηριώδη ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ Ἐρριέττη εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ τοῦτο, διότι εἶχεν ἐπιτελεσθῆ παρὰ τῷ Ραοὺλ αἰφνίδιος μεταβολή. Δὲν κατελίμπανε τὴν μητέρα του, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐφέμετο μετὰ σεβασμοῦ, προσοχῆς καὶ περιποιήσεως.

Ἡ βαρόνη ἦτο καταθελγμένη.

— Ὁ πόλεμος, ἐσκέφθη, ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ ἐλαφροῦ χαρακτῆρος τοῦ υἱοῦ μου. Ὁ Ραοὺλ συνεκινήθη λίαν ὑπὸ τῶν συμφορῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ ἀνόητος, ὁ ἄλλοτε παράφορος, διωρθώθη, γενόμενος τώρα σπουδαῖος, σοβαρός. Ἡρξισα νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ραοὺλ δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔγνη τοῦ πατρὸς του.

Καὶ ἡ ἐξαίρετος μήτηρ, ἥτις ἐξ ὀλίγων ἠσθάνετο πολλὴν χαρὰν, προσέθεσε:

— Ἀληθῶς, δὲν ἐννοῶ διὰ τί ἡ Ἐρριέττη ὅταν ὁ ἀδελφός της ἐπανερχεται ὅλος μεταβεβλημένος ὑπὸ πάσας τὰς ἐσῴψεις, φαίνεται πρὸς αὐτὸν τόσον ψυχρά; Προδήλως τὸ σφάλμα εἶνε τῆς Ἐρριέττης, ἡ ὁποῖα σχεδὸν ἀπέκρουσε τὸν ἀδελφόν της ὅταν ἤλθε. Τί ἔχει λοιπὸν; Ἄ! καὶ αὕτη μετεβλήθη ἀπὸ τινῶν μηνῶν, δὲν ἔχει πλέον τὴν θελκτικὴν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις ἐφαίδρυνε τὴν σὺν πᾶσι τῆς μοναξίας